

ВЕЉКО ДИМОВИЋ, ДОБИТНИК ПУПИНОВЕ НАГРАДЕ

Што у излогу, то и у радњи

За престижну награду био је пријављен велики број радова, али је у најужем кругу остало 33, од којих је изабрано шест финалних. Због изузетно јаке конкуренције и високог квалитета пристиглих пројеката, ове године подељене су три треће награде и две друге, од којих је једна припала младом инжењеру из Крагујевца

На овогодишњем конкурс за Пупинову награду Матице српске доскорашњи студент Факултета инжењерских наука, мастер инжењер машинства Вељко Димовић равноправно је поделио другу награду са колегом са београдског Факултета за физичку хемију. Ово престижно признање, које се нарочито цени у научним круговима, између осталог и због чињенице да се додељује сваке треће године (ове године поклопило се и са 160 година од рођења Михајла Пупина) Димовић је добио за сопствени производ, интерактивни излог који омогућава маркетиншку презентацију производа у електронској форми. Простије речено, док се огледате у неком излогу можете само једним замахом руке да сазнате о свему што се нуди иза њега. Треба нагласити да није реч о реаговању екрана на додир (тач скрин), чија је примена већ устаљена, већ о сасвим новом производу, који не

постоји у овом делу Европе.

Примена овог производа може се најпре очекивати у туристичким и агенцијама за некретнине, што значи да ћемо се у блиској будућности ослободити бројних папира попут флајера, каталога и брошура.

Најзанимљивије у свему је да се Вељко уопште није пријавио на овај конкурс, већ је то учинио његов ментор професор Милан Ерић, за кога Вељко има само речи хвале. Професор је био изузетно задовољан пројектом свог студента и самоиницијативно га послао на конкурс.

Излог који реагује на покрет

На конкурс за Пупинову награду био је пријављен велики број радова, али је у најужем кругу остало 33, од којих је изабрано шест финалних. Због јаке конкуренције и високог квалитета пристиглих пројеката, ове године подељене су три треће награде, две друге и једна прва, којом је награђен хумани пројекат за управљање инвалидским колицима покретима главе.

Вељков пројекат настао је, заправо, још пре две године, када је са својим колегом са Филолошко уметничког факултета Марком Банковићем, који се бави анализом језика у информатици, основао тим који је 2012. године учествовао на међународном „Интеловом” такмичењу младих предузетника. Овај пројекат је тада у конкуренцији међу 4.000 студената и 300 тимова ушао међу 20 најбољих и заузео место на горњој половини ранг листе. Резултати су били веома похвални, с обзиром на јаку конкуренцију.

- Конкурисали смо са тимовима из Данске који су добили субвенцију од 300 хиљада евра од државе само да напишу пројекат и Данци су заузели прва три места. Ту су били и Бугари који већ четири године имају своју информатичку фирму, Французи ... Када смо видели где смо се нашли, у каквој конкуренцији, били смо пресрећни, присећа се Марко великог успеха.

Касније је свој рад Вељко пријавио и за мастер, што се показало као одличан потез.

Он је објаснио да је овај пројекат иновативан из више разлога, пре свега што интерактивни излог реагује на покрет, а не на додир, а корисник излог има утисак да користи таблет. Иначе интерактивни излог препознаје чак 27 покрета тела, било да је реч о махању руком, скакању и слично. Корисник се другачије осећа док разгледа садржај, јер је и сам, практично, укључен у цео систем. Суштина је да је у врло озбиљан садржај укључују и елементи играња, што овај процес чини још лакшим и занимљивијим. Интерактивни излог осмишљен је пре свега за туристичке и агенције за некретнине, али може с користити и у неким другим браншама. Он омогућава да се уместо прелиставања силних папира далеко једноставније дође до информација које нас интересују. У односу на рад на тастатури представља корак даље у технолошком напредовању.

- Прва ствар је да је интерактивни излог атракција, привлачи пажњу, заинтересује и, најзад, ствара жељу код купца да купи оно што се нуди. Заправо, циљ овог производа је да се заинтересују и привуку купци, јер зашто би неко платио софтвер, ако од тога нема користи и не може да заради новац, објашњава овај млади и успешни информатичар.

купци, јер зашто би неко платио софтвер, ако од тога нема користи и не може да заради новац, објашњава овај млади и успешни информатичар.

Да би овај пројекат био реализован неопходна су и додатна финансијска средства, али с обзиром да у овом делу Европе не постоји овако нешто, инвеститори су врло заинтересовани. Већ је обављено неколико разговора са, како каже Вељко, изненађујућим клијентима, будући да реч о једној овдашњој средњој школи која је заинтересована да користи излог за едукацију ученика из области екологије. Њихова намера је да баш кроз игривост заинтересују ђаке за теме које нису једноставне и опипљиве.

У предузетничком духу

Вељко је, иначе, рођен 1985. у Крагујевцу и са 28 година постигао је много тога у животу. Завршио је Политехничку школу, дипломирао је на Факултету инжењерских наука и запослен је у научном Институту „Јарослав Черни“, који има свој тим сарадника и у Крагујевцу. Осим што је задовољан пословним успехом, Вељко је и у личном животу веома срећан. Већ две године ожењен је Иваном, која му је велика подршка у раду.

Његова каријера ишла је само узлазном путањом. Још 2009. године са четворочланим тимом са Машинског факултета освојио је прво место на Мајкрософтовом такмичењу у Србији и друго место на светском финалу у Каиру. Овај успех донео је Вељку одличну понуду за посао на државном Институту „Јарослав Черни“, који се иначе налази у Београду и има око 300 запослених. Он са још шесторо Крагујевчана, међутим, ради у свом граду. Да не би свакодневно путовали за Београд, запослени су стационирани у изнајмљеном стану, где раде веома озбиљан и одговоран посао. Изузетно су продуктивни и баве се искључиво хидроенергетским системима.

Услови рада су добри, а програмерске плате су далеко изнад просечних. Задовољан сам, каже, јер радим у фирми која сама прави и продаје своје производе који се користе на бранама, хидроелектранама, рудницима. Ово је веома креативан посао.

У међувремену, Вељко је био и вођа Мајкрософтовог тима студената на свом Факултету, 2012. Учествовао је на „Интеловом“ такмичењу, а 2013, је одбранио мастер рад. Ове године стигла је престижна Пупинова награда, а убудуће ко зна шта га све чека. Каже да се нада само најситнијим стварима, али видеће. Волео би да отвори своју информатичку фирму, где би се бавио информатиком за сврху едукације, али о том потом.

Ипак, каже, иако је програмер, информатика га много не привлачи. На то више гледа као на алат за неки предузетнички посао. Тренутно, информатика је најлакши пут да се дође до неког производа без великог улагања. За софтвер вам треба само рачунар, знање и идеја, а онда је лако направити нешто што се може продати.

На посао гледа из предузетничког угла, тако да још увек није сигуран да ли ће уписати докторске студије, иако је са просеком преко 9,5 на мастеру стекао услов за даље усавршавање. О одласку из земље не размишља, нарочито откако је основао своју породицу.

- Никада не бих отишао да живим трајно у иностранству, нити да зарадим неке паре па да се вратим. Ја не гледам тако на ствари. Примера ради, ако некада будем имао своју компанију и посао буде захтевао да одем у иностранство на неколико месеци, то ћу учинити и вратићу се опет овде. Искрено, боље је зарађивати хиљаду или две хиљаде евра у Крагујевцу и трошити их овде, него 4.000 у иностранству и живети тамо без породице и пријатеља. Сви смо свесни финансијске користи од одласка, али све више расте свест и о, рекао бих, емотивној користи од тога што радиш и живиш у кругу своје породице, каже Вељко.

Он мисли да је најчешћи проблем код младих данас што док студирају не размишљају о томе шта ће радити кад заврше факултет. Истина је и да посла нема у мери у којој би требало да га буде, али не може се због тога сва кривица свалити на неког другог, јер не може се чекати да нешто падне с неба. Поента је у константном учењу и усавршавању, а својим примером овај млади човек то потврђује.

Још док је студирао радио је хонорарно, јер није могао себи да дозволи да тражи новац од родитеља. Није му било битно о кавом послу је реч. Цртао је књиге у „корелу”, држао часове информатике, али је истовремено размишљао о усавршавању и послу којим би касније могао да се бави. Нажалост, велики број младих људи не размишља на тај начин. Вељко не жели да мисли да је неко други одговоран за његов живот, сам је све преузео у своје руке и за сада му то баш добро иде.

Гордана БОЖИЋ